

PROLÓGUS

Nem fújt a szél, mégis száguldott. A csillaghajó gyors volt, gyorsabb mindennél. Ez volt a szabály. Ha valami elég gyors, akkor a rosszfiúk visszarettennek attól, hogy harcoljanak vele. Amikor meglátják, aztán amikor a következő pillanatban, mintha valami varázslat történt volna, már nem látják, önkéntelenül hátralépnek.

Hátralépnek, mert jövök, jövök...

– ...olyan helyen járok, ahol még sosem fordult meg ember.

Prrrsshoom!

Persze, csak egy festékszóró volt, de tökéletes hangot adott, pontosan olyat, amilyen illetett egy csillaghajó szuperhajtóművéhez – Jonathan legalábbis így képzelte el a hajtóművek hangját az alapján, ahogy az apja megpróbálta leírni neki.

Az apja beszélt neki erről a hangról, és beszélt a korlátlan lehetőségekről is. Bármi, de tényleg: bármi megtörténhet! Az úr... A végső határ!

– Dr. Cochrane büszke lenne rá – mondta Apa, ahelyett hogy gyorsan kivette volna Jonathan kezéből a festékszórót, mielőtt a fiú még összekeni a saját orrát.

– A teljes beszédet kívülről tudom – felelte Jonathan.

– Vigyázz! Befested a pilótafülke ablakát!

Jonathan Archer az apjára pillantott.

– Bocsánat – mormolta, és gyorsan visszahúzta a festékszóró végét. Egy kicsit összefestékezte a verandán álló asz-

talt. Anya utálta, ha bármivel összekenték ezt az asztalt... Persze, most nem foglalkozhattak ilyen aprósággal; már majdnem kész volt a hajó. A modell, ami tökéletes volt, mivel Apa építette. Jonathan tudta, az egész Földön, az egész univerzumban, de talán még a Mars-kolónián sincs még egy olyan fiú, akinek ilyen modellje lenne. Persze, csak azért lehetett az övé, mert Apának már nem volt rá szüksége a tervezéshez.

Jonathan szemügyre vette a hajó hasát, és bosszúsan megállapította magában, hogy a galambszürke festék nem igazán passzol a pilótafülke metálós árnyalatához.

Szerencsére a modellt nem kente össze, csak talán a jobb oldalára került a kelletténél egy kicsivel több festék. Jonathan zavarta, hogy egy kicsit befújta a pilótafülke ablakát – ez hiba volt, mivel így megakadályozta, hogy a legénység észrevegyen valamit az úrben; valamit, ami esetleg fontos lehet. Ez megengedhetetlen volt, nem hozhatta ilyen helyzetbe a kapitányt. A kapitányoknak mindent látniuk kell, mindenről tudniuk kell. A legénység minden tagjának az a feladata, hogy segítse a kapitány munkáját. „Egy nap én is egy ilyen hajón fogok szolgálni! – gondolta Jonathan. – Szolgállok, és gondoskodom róla, hogy a kapitányom mindenről értesüljön. Fontossá teszem magam, egyetlen lépést sem tehet majd nélkülem!”

Összepréselte az ajkait, és egyetlen szót sem mondott ki hangosan. Pontosan tudta, hogy el fogja érni, amit akar. Döntött, és valóra is fogja váltani azt, amit elhatározott.

A fény beszüremkedett a veranda ablakain. San Francisco napsütése csillogóvá varázsolta és még valóságosabbá változtatta a csillaghajó modelljét. Jonathan különlegesnek érezte magát. Ha nem lenne az, akkor egy olyan híres ember, mint az apja, nem engedné meg neki, hogy egy csillaghajó modelljén dolgozzon.

Csillaghajó...

Pár percen keresztül mindketten hallgattak. Jonathan egy kis szürke árnyalatot vitt fel a hajó jellegtelenül fehér hasárra. Láttá, hogy az apja keze megmoccan, mintha szeretne volna átvenni tőle a festékpisztolyt, hogy ő maga végezze el a munkát, ám Jonathan közelebb hajolt a modellhez, jelezve, hogy óvatos lesz, mindent jól fog csinálni, semmit sem ront el, rá lehet bízni a feladatot. Tisztában volt azzal, hogy a szülei bizonyos dolgokat könnyedebben és gyorsabban megcsinálnának, mint ő, de azt is tudta, hogy Apa és Anya nem akarja elkövetni azt a hibát, hogy mindent kivesz a kezéből. Hagyni kell a gyereket, hadd próbálkozzon, hiszen csak így tanulhat! Jonathan nem akart csalódást okozni nekik. Pontosan tudta, mi jár a szülei fejében. Még csak tízéves volt, de időnként már sikerült egy-két lépéssel megelőznie őket.

– Mikor lesz annyira készen, hogy repüljön? – kérdezte.

– Előbb száradjon meg a festék...

– Én most a te hajódra gondoltam – mondta Jonathan.

Az apja megvonta a vállát, de csillogni kezdett a szeme.

– Egy darabig még nem... Hiszen még meg sem építették!

– Mekkora lesz?

– Elég nagy...

Jonathan megpróbálta elképzelni, hogy mit jelenthet az „elég nagy”. Talán akkora, mint a Csillagflotta csapatszállítói? Vagy akkora, mint az Univerzum Planetárium?

– Nagyobb, mint Hegyesfűlű nagykövet hajója?

Az apja felnyitott egy doboz kék festéket; Jonathan belemerítette az ecset végét.

– Soval a neve – mondta az apja –, és nagyon segítőkész volt. Már ezerszer megmondtam, ne nevezd Hegyesfűlűnek! Fesd be a hajtómű burkolatát!

Hajtómű... A mágikus szerkezet, amely lehetővé teszi a fénysebességnél gyorsabb utazást! Zephram Cochrane találmánya kiröptet majd a csillagok közé! Kijutunk, teljesen egyedül, a magunk erejéből, a hegyesfülűek segítsége nélkül! Ez a hajtómű már akkor megvolt, amikor a hegyesfülűek ránk találtak, vagyis egyedül sikerült kijutnunk az úrbe. De ez így van rendjén. Kimegyünk, és azok nem tehetnek mást, mint hogy bele-törődnek.

– Billy Cook azt mondta, ha a vulkániaiak nem tartanának vissza tőlünk bizonyos információkat, már rég a hipertérben repülhetnénk – jegyezte meg. Tudta, most nagyon ingoványos talajra tévedt, de vállalta. Egy felfedező nem rettenhet vissza a kockázatoktól.

– Megvolt rá az okuk – mondta az apja. Kis szünetet tartott, aztán hozzátette: – Isten tudja, milyen okuk volt rá, de biztos volt valami...

Jonathan leeresztette a festékszórót. A mozdulat olyan gyors volt, hogy a szerkezet vége beleütközött az asztal peremébe, és kék festék fröccsent a hajó állványára.

– Milyen okaik lehettek? – kérdezte éles hangon, merészen. – Mindig ezt mondogatod! Mindig azt, hogy megvoltak az okaik, de sosem mondd meg, hogy mik voltak ezek az okok. Már tízéves vagyok, éppen ideje, hogy ezt is megtudjam!

Az apja nem nevetett fel.

– Csak kilenc vagy – közölte homlokráncolva. Az arcán megjelent egy furcsa mosoly.

– Kilenc és háromnegyed! Ha elég idős vagyok ahhoz, hogy kérdezzek, akkor ahhoz is elég idős vagyok, hogy választ kapjak. Normális választ, ne csak valami olyasmit, hogy hát, ez bonyolult, hát, ezt nem tudjuk! Miért nem voltak hajlandóak segíteni? Mi segítenénk nekik! Én mindenképpen megtenném.

Az apja arcán furcsán eltorzult a mosoly. Előredőlt, leeresztette a vállait, és Jonathan szemébe nézett. A kisfiú ilyenkor mindig nagyon fontosnak érezte magát.

Aztán az apja váratlanul beszélni kezdett. Most nem ködösített, hanem valóban mondott valamit; most úgy beszélt, mintha egy másik felnőtten társalogna.

– Nem voltam igazságos hozzád, igaz? – kérdezte. – Úgy bántam veled, ahogy a vulkániak az emberekkel... ahogy velem is tettek. Eddig úgy gondoltam, én fogom eldönteni, mikor vagy elég nagy, elég érett ahhoz, hogy megtudj bizonyos dolgokat. Azt feltételeztem, semmit sem tudsz cserébe adni, mert... mert...

Jonathan keményen az apja szemébe nézett.

– Mert primitív vagyok?

A kérdéssel pontosan azt a reakciót váltotta ki, amire számított. Az apja elmosolyodott, a szemét forgatta. Az arca kipirult, látszott rajta, zavarba jött.

Jonathannak feltűnt, mennyire hasonlít az apjára. Nap-szíttá barna haj, barna szem, széles mosoly, barátságos arc... Persze, azért voltak különbségek is: például az apja szeme mellett megjelent pár ránc, amikor mosolygott vagy nevetett; neki még nem voltak ráncai. Viszont a tekintetük is egyforma volt, mindkettejük szemében ott lobogott valami kis láng, ami arra utalt, hogy sokkal okosabbak másoknál.

– Primitív... – mormolta Henry Archer. A vulkániak olyan sokszor használták ezt a gúnyt kifejező szót, míg a végén már nem volt több, mint egy rossz vicc.

Jonathan felfedezte az apja arcán a szomorúságot. Kissé megvonta a vállát, mert hirtelen nem tudta, mit mondhatna. Úgy érezte, őt is megsértették. Az apja minden tőle telhetőt megtett annak érdekében, hogy bebizonyítsa: az emberek készen állnak az úrutazásra, legalább annyira felkészültek, mint a vulkániak vagy a többi úrjáró. A hegyesfü-

lúeket azonban nem sikerült meggyőznie, legalábbis nem annyira, hogy megmutassák az embereknek a legfontosabb dolgokat. *Úgy bánnak velünk, mintha ruhába bújtatott kiskutyák lennénk, akik semmit sem képesek megtanulni!*

A vulkániak tudták, hogyan kell úszni, de az embereket mégsem tanították meg erre. Azt akarták, hogy az emberiség fele megfulladjon. Mintha büntetni akarták volna a fajt, vagy mintha arra akarták volna rábírní, hogy magától tanuljon meg úszni. Vagy lehet, hogy csak arra vártak, hogy az emberiség valóban fuldokolni kezdjen, és ők közbeléphessenek, eljátszhas-sák a hőst? Milyen barátok az ilyenek? Egyáltalán: barátnak lehet nevezni azt, aki lenézi az embert? A vulkániakra még az olyan emberek munkája sem gyakorolt komolyabb hatást, mint Henry Archer vagy Zephram Cochrane. Ezek talán még akkor sem vettek komolyan minket, amikor megépítettük a Csillagflottát! Hát nem látják, mennyire menni akarunk már? Ezek semmit sem értenek? Semmit sem képesek megtanulni? Ezek nem álmodnak?

Ezek után vajon ki a primitív, és ki nem az?

Jonathan agyán átvillant egy furcsa gondolat. Ha egy olyan embert, mint az apja, rá tud bírni arra, hogy őszintén beszéljen, akkor talán másokkal is megteheti ugyanezt. Ezt később alaposan át kell gondolnia... Elhatározta, ha rájön a megfejtésre, akkor mások esetében is alkalmazni fogja a trükköt. Még a vulkániakat is rá fogja bírni arra, hogy beszéljenek végre!

Igen. A vulkániak beszélni fognak, és bocsánatot fognak kérni az emberiségtől. „Majd én ráveszem őket, hogy ezt tegyék!”

Az apja váratlanul felállt, visszatette a kupakot a kék festék dobozára, majd Jonathan felé nyújtotta a kezét.

– Gyere, fiam!

Jonathan felugrott a helyéről.

- Hová megyünk? – kérdezte, pedig már tudta a választ.
- Az Úrdokkhoz. – Az apja mély lélegzetet vett, aztán, mintha önmagát győzködné, bólintott. – Ideje, hogy lásd a valódi dolgokat!

ELSŐ FEJEZET

Harminc évvel később...

Okl'hma!

Hiba.

Összetörtem a hajómat, most menekülnöm kell, hogy életben maradjak.

Itt meghalni? Éppen itt? Növények között? Ez nem a legjobb halál! Sulibánok!

Ezek a primitív senkik nem tudhatják meg azt, amit tudok! A menekülés nem gyávaság. Futás!

Eltávolodott a búzló ronccsá változtatott nemes jármű közeléből, amely ilyen messzire hozta, amelynek sérült belső részét nem sikerült időben megjavítania. A roncs majd leköti a figyelmüket... Klingon hajó volt, a létezése utolsó pillanatáig szolgálni fogja a gazdáját – most például füstfüggönyt bocsátott ki magából, hogy a menekülő alak fedezéket találjon.

Ki élhet ezen a bolygón? Ki az, aki olyan szép sorban növeszti ezeket a valamiket? Az amOghklyk gerincoszlopa ilyen szabályos, mint ez az ültetvény. Miféle vadak élnek itt, kik azok, akik négyszögekre tagolták a földet, akik szögletes épületeket helyeztek el a kerítéssel körülvett négyszögek közepén? Vajon ők maguk is olyan négyszögletesek, mint az általuk létrehozott dolgok?

Klaang futott; úgy rohant, akár egy rettegő gyermek, de közben ott lüktetett benne a düh is, amely arra ösztönözte, hogy minden lépésnél egyre nagyobbakat ugorjon. A bolygón viszonylag alacsony volt a gravitáció; legalábbis abból, hogy Klaang gyorsabban tudott futni, mint a Qo'noson, erre lehetett következtetni. Izmos teste itt sokkal jobban szolgálta, ismét fiatalnak érezte magát. Tudta, hogy még klingon mércével mérve is magas és termetes, de ennek eddig nem igazán vette hasznát. Most azonban... azok a sulibán állatok nem tudják majd követni őt ezen az ültetvényen.

Aztán elkezdődött a dörgés, és ő tudta: tévedett. Mellette fellángoltak a növények, összefonnyadtak, megfeketedtek. Hátralesett, és megállapította, hogy üldözői továbbra is a nyomában vannak, követik őt keresztül a füstön, a növények között.

Látta az arcukat, hallotta a fegyvereik dörgését, érzékelte a dühüket.

– Hah! – Egy újabb energiacsóva meg a lángoló növények bűze még gyorsabb haladásra ösztökélte. A szögletes épületek felé rohant, amiket már a zuhanófélben lévő hajóról is látott. Egy vén hajó számára a legszebb az, ha csatában ér véget a létezése. Szép, amikor valaki beveti magát a harcba; a jövő tudni fog róla.

A sulibán fegyverek tüzet okádtak a menekülő Klaangra. Az idegen táj látszólag a végtelenbe nyújtózott. Klaang a lövések irányába fordult. Jobb lett volna elmenekülni, de úgy gondolta, ha erre nincs lehetőség, akkor legalább bátran fog meghalni. Tulajdonképpen nem is azért futott, hogy magát mentse – azt akarta elkerülni, hogy a küldetés teljes kudarcba fulladjon. Ezúttal furcsa módon konfliktusba került a kötelességtudata és a büszkesége.

De vajon mit gondolnak majd róla, ha megtalálják, és azt látják majd, hogy egy sulibán lövedék csapódott a hátába?

Ki hal meg úgy, hogy hátba lövik? Csak a gyávák, akik szánalmasan menekülni próbálnak.

Mit tegyen? Talán fusson hátrafelé?

Már éppen meg akarta próbálni, amikor a legközelebbi épület oldalán kinyílt egy ajtó. Egy idegen lény lépett ki rajta. Az arca ragyogott, a teste gömbölyded volt. Az álla szőrtelen, a válla csapott; a fején valamilyen szövetdarabot viselt. Az arcát egy pillanatra eltorzította a döbbenet, ám hamar észbe kapott, és visszahúzódott az ajtó mögé.

Klaang eltávolodott az épülettől, az oldalt álló, ezüstszínnű torony felé próbált húzódní. Ez az építmény ablaktalan és magas volt, vagyis remélhetőleg sötét volt a belsejében. Sötét, amely fedezéket nyújthat...

A torony ajtaja valamilyen vékony fémből készült, gyenge zsanérokön függött, de a nyílás elég nagy volt ahhoz, hogy Klaang keresztülférjen rajta. Behúzta maga mögött, és a helyére tolta a rudat, amely vélhetőleg valamiféle retesz lehetett.

Vajon ez megállítja a sulibánokat? Klaang hátrahúzódott a sötétben, és az ajtóra meredt. A fémlemez körül vékony fénykeret látszott; az ajtó nem zárt valami jól. A sulibánok könnyedén keresztül fognak jutni rajta. Klaang szinte már látta őket, ahogy berontanak.

Körbetapogatózott, és talált egy létrát. Hallotta a jellegzetes, undorító zajokat, és tudta, hogy mit jelentenek. A sulibánok átrendezik testük csontszerkezetét, és becsorognak az ajtó alatt...

Felkapaszkodott a létrán. Egy újabb ajtót talált. Kilépett rajta. Egy... tető? Igen, a torony mellett álló, alacsonyabb épület teteje. Már akkor látta, amikor belépett az első ajtón.

Talán mégis sikerülni fog?

Visszafojtotta a lélegzetét, és ugrott. A sarka a tetőre dobant, átszakította a vékony, fémszerű anyagot, amely alig-

hanem megvédte az épület belsejét az időjárás viszontagságaitól, nem volt elég erős ahhoz, hogy elbírjon egy ekkora súlyt.

Tényleg, vajon milyen lehet az időjárás ezen a helyen? Nem töprenghetett, erre most nem volt idő. Ismét a földön találta magát. Egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, de megpördült, és előkapta a diszruptorát. Most! Le fogja löni őket! Ott állnak a felső ajtóban. Az ezüstszínű torony foglyaivá váltak! A diszruptor lövedékei feltöltik energiával a magas építmény fémfalait. A sulibánok nem tehetnek mást, le kell jönniük onnan, ki kell lépniük az első ajtón – ami előtt ő fog várni rájuk!

Felemelte a diszruptort, és rálőtt egyet a magasan lévő ajtóra.

A fémfalnak elvileg fel kellett volna töltnie energiával, ám nem ez történt. Egy tűzgömb jelent meg, robajló hang hallatszott, a torony megremegett.

Robbanószer! Vajon mi lehet az oka annak, hogy ezek az idegen lények gyúlékony és robbanékony anyagokat tárolnak egy termőföld közepén?

Klaang megtántorodott, a váratlan detonáció ereje hanyatt lökte. A kirobbantott oldalú, lángoló épületre nézett, és közben átvillant az agyán a gondolat: még ennek a nyomorult toronynak is kijut a dicső pusztulás, neki viszont...

A sulibánok azonban már nem foglalkoztak vele. Legalábbis az a két sulibán nem, akiket látott.

– Nemozd’lj!

Klaang zavarodottan előrébb botorkált, majd megfordult. A csapott vállú idegen lényt látta maga előtt, alig két lépés távolságban. A teremtmény egy fegyvert tartott a kezében, amelynek csöve az ő mellpáncéljára szegeződött.

– Kez’kt fl! – kiáltott fel az idegen.

Klaang megpróbálta értelmezni a hangokat, amelyekben határozottan volt valami klingonos, de hiába, fogalma sem volt, hogy a lény mit mond.

– Rognuh pagh goh! Mang juh!

Lehet, hogy az idegen megérti a figyelmeztetését?

A lény arca megrándult.

– Fog’lmam sincsmit ugatszte’mo cskosdi’ sznó!

Vajon mi lehet az oka annak, hogy ez a lény beleavatkozik mások dolgába? Miféle lények élnek ezen a bolygón? Egyáltalán, honnan veszi ez a primitív izé a bátorságot ahhoz, hogy fegyvert fogjon rá?

Klaang a combjára csapott, és felkiáltott:

– Hich ghah! Oagh Doo! – Folytatni akarta a dühöngést, ám az idegen lény valószínűleg félreértett valamit, mert tüzet nyitott.

A fegyver csövéből kivágódó energiacsóva Klaang mellkasába csapódott. A teste a levegőbe emelkedett, és miközben keresztüllebegett a fénylő, szikrázó levegőn, ahogy bezuhan a különös növények közé, magában hálát adott az érdekes idegen lénynek azért, hogy szemből lőtte le. Az utókor így még véletlenül sem foghatja rá, hogy gyáva módon, menekülés közben érte a halál.

MÁSODIK FEJEZET

Csillagflotta, Úrdokk – Föld körüli pályán

Az Úrdokk a technológia csodája volt. A Földön elkészített elemekből az űrben állították össze. Másképpen nem is lehetett volna megépíteni, olyan gigantikus volt. Az ezüstösen fénylő testű objektum méltóságteljesen keringett a gyönyörű, már-már misztikusan szép, fehér felhőfátylakkal borított kék bolygó körül. A hatalmas struktúra belsejében egy kicsiny munkakapszula aprócska rovarként dongott egy nála sokkal nagyobb hajó körül. Ez az elegáns, szürkés-kék hajó volt a Föld lakói által megépített, a fénysebességet átlépni képes mélyűri cirkáló.

A dokkban a gigantikus kékesszürke csészealj körül ügyesen manőverező kapszula belsejében tartózkodó két ember a keskeny mennyezeti megfigyelőablakon keresztül szemügyre vette a cirkáló peremét, a hajótest borítását rögzítő szegecseket.

– Hát, Trip, öregfiú, íratlan törvény, hogy minden csillaghajó fedélzetén kell lennie egy vidéki srácnak, máskülönben a bárka képtelen lesz normálisan repülni.

– Te most gúnyolódsz velem – állapította meg Charles Tucker mérnök.

– Hát persze, cimbora! – mosolyodott el Jonathan Archer kapitány. Élvezte a pillanatot. – De ne vedd magadra! Amilyen kedvem van, most még egy vulkáni előkelőséget, egy admirálist, egy hajószakácsot se kímélnék! Most még a legfontosabb személyekkel is viccelődnék!

– Ezek szerint én nem vagyok fontos személy?

– Már hogyné lennél az! Hiszen te vagy a vidéki srác!

– A fedélzeti mérnök megkérheti a kapitányát, hogy fogja be végre a nagy száját?

– Persze.

– Akkor... fogd be végre a nagy szádat!

Összenéztek, aztán egyszerre hozzátették:

– Uram!

A nevetésük furcsán csengett a zsúfolt pilótafülkében. Jól érezték magukat.

Archer a szükségesnél egy-két pillanattal tovább nézett a barátja arcára. Tucker fiatalabb volt nála, de a jelek szerint nem izgatta magát különösebben amiatt, hogy a hajónak hamarosan indulnia kellett. Persze, azért nála se sok hiányzott ahhoz, hogy kiütközzön rajta az idegesség. Valójában legalább olyan feszült volt, mint Archer, aki viszont nem érezte kiváltságnak, hogy jelen lehet, hogy részese lehet ennek a történelmi pillanatnak.

Nem egészen kilenc év volt köztük. Archer sokszor kamaszosan viselkedett, Tucker pedig általában idősebbnek akart tűnni a valódi koránál, vagyis nem igazán volt azonos a stílusuk. Archer nem bánta ezt, sőt sokszor eszébe jutott, talán éppen azért kerültek ennyire közel egymáshoz, mert különbözőek. Valójában már azóta ismerték egymást, azóta barátok voltak, hogy megkezdődött az új hiperhajtómű, az ötös tervezése, és most tessék, itt vannak, megint csak együtt, a kész hajó mellett.

A cirkáló úgy lebegett fölöttük, mint egy csodás sas, amely kegyesen engedélyezi, hogy ellássák, gondozzák, kiszolgálják a körülötte szkakanderekben vagy munkakapszulákban mozgolódó alattvalók, azok az emberek, akik megépítették, akik repülni fognak vele – azok az emberek, akik közül a legbüszkébb a kapitány volt.

– Bárcsak apám is megérhette volna ezt a napot...

Tucker hagyta, hogy az arcáról leolvadjon a ragyogó mosoly. Szomorú lett a tekintete.

– Nem vagy egyedül, John, aki ezt kívánja. De tudod, a sors sokszor nem igazságos. Egyébként nem hiszem, hogy a Csillagflottánál akár egyetlen ember lenne, aki megbocsátaná a vulkániaknak azt, hogy nem osztották meg velünk a tudásukat.

– Szerintem az egészben az a legrosszabb, hogy azt játszószák, ők soha nem tettek ilyesmit – mondta Archer bosszúsan. – Mintha még ahhoz is túl hülyének tartanának minket, hogy észrevegyük a különbséget. Harminc éven keresztül vártam rá, hogy végre megnyíljanak, de erre sosem került sor. Belógatták elénk a csalit, de sosem hagyták, hogy ráharapjunk, mindig elrántották az orrunk elől.

Tucker az egyik kezét a vezérlőkaron tartotta, de a másikat felemelte, és kimutatott a cirkálóra.

– Nem számít. Nézd, egyedül is összehoztuk, nem? Itt van a kicsike!

Archer elmosolyodott, mély lélegzetet vett. A bosszúsága enyhült.

– Igen, itt van... – Egy pillanatig a hajó csészealj-szekciójának hasára nézett, azután hálásan Tuckerre pillantott. – Ha te itt vagy, kinek kell a hajóorvos?

– Hát, ne is legyen rá szükségünk! – Tucker élesen megdöntötte és elfordította a munkakapszulát, amely így a cirkáló nyakrészéhez került, majd elindult a gondolák irányá-

ba. Alattuk a Föld csodásan ragyogott a napfényben, amely az Úrdokk felületét is szikrázóvá változtatta. A vén bolygó és az új hajó együtt mozgott a naprendszerben, amely mindkettőnek életet adott. Mágikus pillanat volt.

– A ventrális rész lemezelésén dolgozó csapat vezetője azt mondta, három napon belül befejezik a munkát – mondta Tucker, amikor észrevette, hogy Archer milyen irányba néz.

– Gondoskodj róla, hogy a hasnak ugyanolyan színe legyen, mint a gondoláknak!

– Miért, talán azt tervezed, hogy pózolni fogsz a hajó előtt? Fel akarsz kerülni valami képeslapra?

– Még az is elképzelhető! – Archer ismét elmosolyodott, majd boldogan felsóhajtott. – Istenem, hogy ez milyen gyönyörű!

– És milyen gyors! Négy egész ötös hipersebesség.

Archer valósággal remegett a gyönyörűségtől.

– A Neptunig és vissza, hat perc alatt! Nézzük meg a laterális szenzorfürtöket...

Mielőtt az utolsó szótagot kiejtette, a kapszula kilencven fokban lefelé dőlt, balra fordult, és úgy zuhant vagy ötven lábnyit, mint egy elhajított kő. Tucker csak az utolsó pillanatban hozta ki a vektorból, de még éppen időben sikerült színteznie.

Archer lehunyta a szemét, és elfojtott egy halk nyögést. Ezek az ostoba kapszulák! Kisebbség, mint lenniük kellene, és sokkal, de sokkal gyorsabbak, mint kellene.

– Ha nem ismernék – jegyezte meg Tucker évődve –, most azt hinném, hogy félsz a repüléstől.

– Ha félek valamitől – felelte Archer –, akkor attól a tojásrántottától, amit reggelire ettem.

– Hamarosan már csak álmodni fogsz a rántottáról! Úgy hallottam, az új szabályok szerint az élelmiszeradagokban nem lesz valami sok protein.

Archer elkomolyodva nézett rá.

– Amikor összeállítottam a legénységet, a legfontosabb dolgom az volt, hogy keressék egy jó szakácsot. Szerintem még te is elégedett leszel velem.

– Ezek szerint számodra fontosabb a hajókonyha, mint a hiperhajtómű? Te aztán tényleg bízol a hajó építőiben!

– Kiváló mérnök vagy, Trip, de a csillaghajókon is fontos, hogy mit eszik az ember. Lassíts... Így. A legutóbbi tesztek során ezek az ablakok beszakadtak. Meg kellett erősíteni őket.

Tucker levette a kezét a vezérlőkarról, előhúzott egy adatblokkot és egy fénytollat, felírt magának valamit, feljegyezte a cirkáló oldalán lévő számsorokat, majd behívta a hajó sematikus rajzát, és elhelyezett rajta néhány jelölést. Miközben ezzel foglalatoskodott, a kapszula oldalra sodródott, és...

Klaang! Nekiütközött az új hajónak, majd lustán kúszni kezdett a test bal oldala mellett.

– Bocs... – Tucker a térdével megmozdította a vezérlőkart. A kapszula pozíciója fixálódott.

Archer előredőlt az ülésében, és a nyakát tekergetve megpróbált kinézni az ablakon.

– Remek! Most megkarcoltad a festést!

Tucker mély lélegzetet vett, és már éppen válaszolni akart valamit, amikor jelzett a kommunikátor. A mérnök rácsapott a megfelelő gombra.

– Orbitális Hatos!

– Archer kapitány? Uram?

Na, megtaláltak! Archer hátradőlt.

– Hallgatom!

– Forrest admirálisnak szüksége van önre a Csillagflotta kórházában. Azonnal!

Archer a mérnökre nézett. Tucker csak a vállát vonogatta.

– Jól van – mondta Archer a kommunikátorba. – Kérje meg az admirálist, hogy várjon! Máris indulok.

– Köszönöm, uram.

Tucker még mindig Archert nézte, de közben már megfordította és az Úrdokk kijárata felé vitte a kapszulát.

– Ki lett beteg? – kérdezte.

Most Archer vont a vállát.

– Nem lehet szó személyes ügyről. Mindenki, aki számít nekem, idefent van.

– Ne csináld már, John! – sóhajtott fel Tucker. – Ne legyél ennyire keserű! Ma ne!

– Ne aggódj, nem vagyok az, viszont tényleg ez az igazság.

– Te meg az igazságaid! De ha már itt tartunk: nem érezhetnénk jól magunkat egy darabig? Nem lehetne, hogy egy kicsit elrejtőzünk a kapitányunk elől? Nem csaphatnánk be egy kicsit magunkat? Nem ringatózhatnánk egy ideig az önelégültségben?

Archer ismét felnevetett.

– Tucker! – érintette meg a mérnök kezét. – Te már így is éppen eléggé önelégült vagy! Megtennéd, hogy egy kicsit felgyorsítasz?

– A közelítési vektor limitje itt...

– Majd adnak egy büntetőcédulát gyorsajtásért! Fogalmam sincs, Forrest mit akar, de szeretnék túlesni a dolgon. A lehető leghamarabb vissza akarok jönni ide. Lehetőleg addig, amíg még van mit csinálnunk.

– Mindig van mit csinálnunk, kapitány. Jól van, rákapsz. Kapaszkodj!

– Trip! Mi a szent...

– Ki üldözte?

– Nem tudjuk. Az ellenfelei szétégtek a metánrobbanásban, a farmernek pedig fogalma sincs semmiről.

– Hogy jutottak oda? Milyen hajóval érkeztek?

– Lopakodó technológiát használtak. Jelen pillanatban is zajlik a szenzornaplók elemzése.

– Szeretném látni az eredményeket.

– A klingonok világosan megmondták: azt szeretnék, ha ebben az ügyben a lehető leghamarabb lezárnánk a vizsgálatot.

– Az eset a mi bolygónkon történt.

– Ez lényegtelen.

– Nagykövet, minden tiszteletem az öné, de úgy vélem, jogunk van tudni, mi történt a saját bolygónkon!

– Minden lényeges információt meg fognak kapni.

– És ki fogja eldönteni, hogy melyik információ lényeges?

Jonathan Archer még be sem lépett a kórterembe, már pontosan tudta, milyen jelenet zajlik odabent. Öt hangot hallott. Az egyik Forrest admirálisé volt, a másik meg azé a vicces külsejű, alacsony admirálisé, aki a nagypapa egyik golfpartnerére hasonlított. Leonard. Ez volt a neve. Leonard admirális. Aztán felismerte Williams parancsnok hangját. Ami a másik kettőt illeti... Nos, Soval nagykövet (a fene egye meg) hangját is jól ismerte. Az ötödik beszélő is vulkáni volt. Olyan pökhendien, olyan precíz kiejtéssel és olyan atyáskodó komolysággal beszélt, hogy nem lehetett más. Archer a legszívesebben valami gúnyos megjegyzést tett volna rá, de végül úgy döntött, nem érdemes ilyesmivel foglalkozni. Inkább egyszerűen csak besétált a terembe.

Civilben volt, de nem érdekelte különösebben a dolog. Ha az admirális fontosnak tartotta volna a formalitást, valószínűleg külön utasítást ad arra, hogy öltözzön át, készüljön fel megfelelő módon, és nem rángatja el a munkája mellől pusztán azért, hogy meglátogasson egy beteg...

Hát ez meg mi az ördög?